

[Thorkil Kristensen.]

vi får et forslag derom. Det er mit indtryk, at det, jeg har opfattet som et løfte, er blevet opfattet sådan mange andre steder. Hvis begrundelsen for den højtærede ministers udtalelser ovre i Vejlekredsen udelukkende har været saglig, er det jo godt, men det er jo altid vanskeligt, når den slags ting kommer til offentligheden, før vi i det høje ting ved, hvad der er tale om; og at det blev opfattet som et løfte, der skulle skabe goodwill for regeringen, tror jeg ikke jeg tager fejl i. Jeg er glad for nu at få at vide, at det ikke var hensigten.

Thestrup: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte nogle bemærkninger om realkreditkommissionen og spurgte, hvornår den ventede at kunne afslutte sit arbejde. Ved sidste finanslovbehandling svarede jeg på en lignende forespørgsel, at jeg ventede, at kommissionen kunne blive færdig med sit arbejde i begyndelsen af året 1955. Dette blev imidlertid ikke tilfældet. I og for sig var kommissionens undersøgelser og overvejelser angående realkreditte i det store og hele sluttet allerede dengang, men der stod tilbage at finde former for mere effektiv finansiering af besætning og inventar. På dette område foranledigede kommissionen et nærmere samarbejde optaget mellem landbo- og husmandsforeningerne på den ene side og bankernes og sparekassernes sammenslutninger på den anden side, for at man kunne finde frem til en overenskomst om en låneordning. Det har taget nogen tid, men det har ført til et resultat, idet landbo- og husmandsforeningerne er blevet enige med bankerne og sparekasserne om at gå ind for oprettelsen af „Landbrugets Indkøbs- og Finansieringsforening“.

Et forhold, der ligeledes har beskæftiget os meget, og som også har ført til et praktisk resultat, er de korte realkreditlån. I en skrivelse til boligministeriet af 22. marts 1955 tilrådede realkreditkommissionen ministeriet at tillade hypotekforeningerne og kreditforeningerne at give korte realkreditlån med en rentefod på 6 pct., men forud herfor var i kommissionen gået undersøgelser og forhandlinger, der dels viste os det hensigtsmæssige i, at sådanne lån kunne

gives, dels gav os vished for, at kredit- og hypotekforeningerne ville gå ind for tanken.

Det har taget længere tid, end jeg havde tænkt mig, at få disse forhold klaret, men nu er vi færdige med selve arbejdet bortset fra udfærdigelsen af betænkningen, og den er i øjeblikket under udarbejdelse, men jeg tør ikke håbe, at vi kan blive færdige dermed før i februar—marts 1956.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte en bemærkning om, at han mente, at jeg samtykkede i, at der ikke blev anvendt flere penge til forsvaret end i finanslovsforslaget foreslået, eftersom jeg ikke havde fremsat nogen indsigelse herimod i min tale. Jeg må bedrøve det ærede medlem med, at det mener jeg ikke han med rette kan slutte. Første behandling af ethvert lovforslag — naturligvis også af finanslovsforslaget — er jo kun en principiel behandling, en fremsættelse af principielle synspunkter, og det kan derfor ikke være nødvendigt, at jeg under den udtaler mig om størrelsen af de enkelte bevillinger, ikke engang om størrelsen af bevillingen til de enkelte ministerier. Jeg kan derfor kun henvise til, hvad jeg i går udtalte herom, at vi skal opfylde vore løfter til vore allierede. Jeg kan iøvrigt tilslutte mig de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen for et øjeblik siden fremsatte.

Jeg skal ikke deltage i diskussionen om, hvordan begrebet besparelser skal defineres, men for mig at se kan der ikke være tvivl om, at det en gang imellem kan være særdeles hensigtsmæssigt at udsætte visse arbejder, selvom det er arbejder, der skal udføres siden. På den anden side kan man vel også sige, at det modsatte kan foreligge.

Jeg takker finansministeren for de oplysninger, han gav om, at man ville se på de forskellige betalinger for tjenesteydelser fra statskontorernes side. Jeg vil bede finansministeren om at foranledige, at man derunder også ser på retsvæsenets forskellige gebyrer. Der er navnlig nogle gebyrer, som jeg godt kan sige i mange år har ærgret mig, medens jeg var dommerfuldmægtig, fordi de var så gammeldags og var så forfærdelig vanskelige at finde ud af; det er skiftegebyrerne.

Må jeg sige i anledning af den højtærede